ATEŞ — ÇOCUKLAR İÇİN

Sayı: 24 5 kuruş 6-5-1937

BİR ASLAN AVI

dünya çevresinde

Hayır ?

Hangi dilde olursa olsun, insanlar çok kereler, «hayır!» demeğe üşenir ve bir baş işaretile bu işi görürler. Acaba bu işaret nereden geliyor? Yapılan incelemelere göre hayır işareti tabiatın vergisidir. Ufacık çocuklar bile birşey istemedikleri zaman başlarını yana çevirirler, ki bu: hayır istemem,demek olur.

Doğu memleketlerinde yaşıyan insanlarla, batılılar hayır işaretini başka başka yaparlar. Bir İngiliz veya bir Alman, hayır diyeceği zaman başını sağdan sola veya soldan sağa çevirir. Halbuki bir Arap başını aşağıdan yukarıya kaldırarak «hayır!» der.

Neden esneriz ?

İnsanlar, başlıca dört değişik sebepten esnerler. Bu sebepler: Açlık, sıkıntı, yorgunluk ve hazımsızlıktır.

Esnemek kandaki zehirin çoğalmasından ileri gelir. Aynı zamanda kan deveranının herhangi bir muvazenesizliği muhakkak esnemek verir.

Cesarete bakın!

Geçen gün Amerikan gazetelerinden birinde okuduğumuz bir haber bizi hayretten hayrete düşürdü.

Bilirsiniz,ki Amerikada Gangster adlı meşhur hırsızlar vardır. Günün birinde bu hırsızlar, Ontario şehrinin büyük tiyatrosunun kişesindeki kasayı almışlar ve gitmişler.

Ertesi gün tekrar gelerek kişede oturan işyardan kasanın anahtarlarını zorla alıp götürmüşler.

Cesaretin bukadarı hayret edilecek şeydir doğrusu.

Kalbin kuvveti

İnsan vücudündeki âza hem çok zayıf, hem de çok kuvvetlidir. Meselâ kalp bir zedelense veya yaralansa iş insanın ölümüne kadar varır. Halbuki vücudümüzde bir tulumba vazifesi gören bu uzuv günde nekadar kan alır verir bilyor musunuz? Tam 4000 kilo gram.

Dünya yuvarlaktır.

Yeni bir hakikat. Değil mi?

Hemen herkes, deniz kenarından ileriye bakılınca, muayyen bir ufuktan sonrasının görülmediğini bilir. Fakat acaba görünen yer nekadardır? Bunu kaç kişi bilir.

İyi bir havada deniz kenarında durup ileriye bakarsanız göreceğiniz saha 5 kilometredir. Deniz yüzünden altı metre yükselince, görülebilen sahanın uzunluğu da 10 kilometreye çıkar. 15 kilometrelik bir sahayı görebilmek için, 15 metreye; 18 kilometreyi görebilmek için de 45 metreye yükselmek lâzımdır.

Radyo

Radyo çağımızın en önemli ve lüzumlu aletlerinden biri sırasına girdi.

Dünyanın en çok radyosuna malik olan memleketi Amerikadır. Amerikada 8 büyük radyo merkezi vardır. Bunlardan başka, irili ufaklı 561 radyo istasyonu ve 26 milyon radyo reseptör aleti mevcuttur. Radyo istasyonlarından hiçbiri hükûmete ait değildir. Hepsi hususî şirketlerindir. Amerikada radyo dinleyicilerin sayısı 40 milyondur.

Radyo, birleşik devletlerde bayağı bir ticaret gibidir. Radyo şirketleri hiçbir konturola tâbi değildirler ve yalnız kazanç vergisi vermekle mükelleftirler.

Ateşin ikinci cildinde

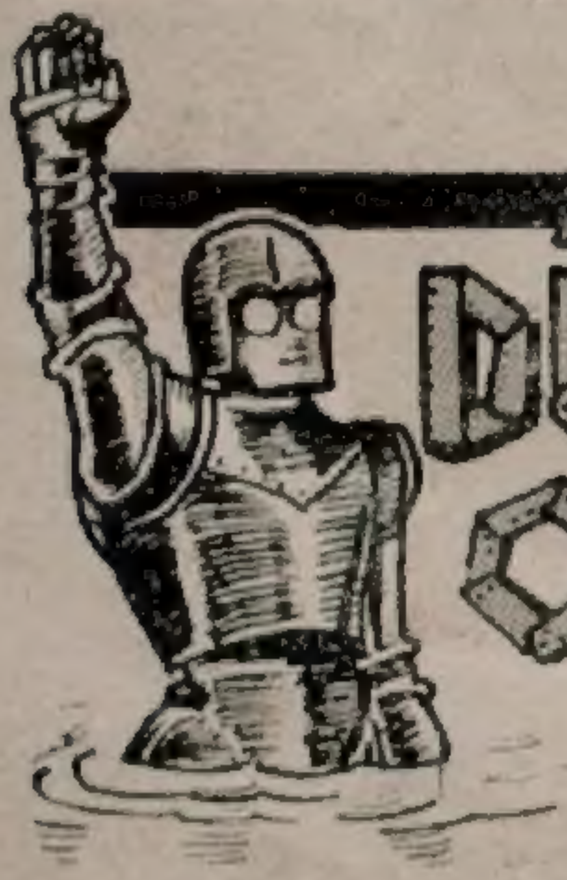

DÜNYAYA MEYDAN OKUYAN ADAM.

Büyük gezi, fen, heyecan ve coğrafya romanı

DENİZİN DİBİNDE

İnsanlar, tabiatin kendilerine vermediği kudretleri, kuşların gökte uçuşlarını, balıkların su içinde yüzüşlerini her zaman kıskanmış ve taklide yeltenmişlerdir. Bu taklid üzerinde okadar uğraşıldı, ki nihayet bugünün akıllara hayret veren uçkuları ve denizlerin dibinde koca canavarlar gibi yüzen denizaltı gemileri meydana geldi. Fakat asıl istek, gene elde edilemedi. Çünkü biz gökte duramıyor ve denizin istediğimiz derinliklerine inemiyoruz. Bunu da temin etmek lâzım.

Deniz diplerine inmek çok eskidenberi bilinen birşeydi. Eskiden olduğu gibi bugün de inci avcılığı, sünger avcılığı yapılan sıcak memleketlerde çırılçıplak dalgıçlar on, on beş metre derinliklere inebiliyorlar. Fakat son zamanlarda daha derinlere inmek ihtiyacını gösterince ve su içinde uzun zaman kalmak lâzım gelince, dalgıç elbiseleri icat edildi. Bu dalgıç elbiselerinin en son sistemlerile 50 metre derinliklere inmek ve orada müthiş su baskısına dayanmak kabil oldu. Halbuki daha derinlere inmek isteyen insanlar, Bununla da kalmadılar. Çelik toplar içine insanlar yerleştirerek suların altına gönderdiler. Bu toplardan bir tanesini doktor William Beebe adlı bir Amerikalı yapmıştı. Ve bununla 1000 metre derinliğe inebiliyordu. Aletinin adı da Batisfer idi. Son günlerde Otis Barton adlı bir mühendisin Trattosfer adını verdiği yeni bir alet bulduğunu öğrendik. Bu alet koca bir traktör üzerine yerleştirilmiş bir yuvarlaktan ibarettir. Traktör deniz dibinde yürüyebilecek bir tank gibidir. Makine kuvvetli projektörlerle deniz diplerini aydınlatarak yol alacaktır. Okyanosların dibindeki yokuşlara kolayca tırmanabilecek olan bu aletin yalnız başına sular altında dolaşabileceği söyleniyor. Trattosfer bir kazaya uğradığı zaman, barı ağırlıkları bırakarak hemen suyun yüzüne çıkabilecek ve etrafa telsiz vermek gemileri imdadına çağırabilecektir. Bu aletle bin metreden fazla derinliklere inilebileceği söyleniyor.

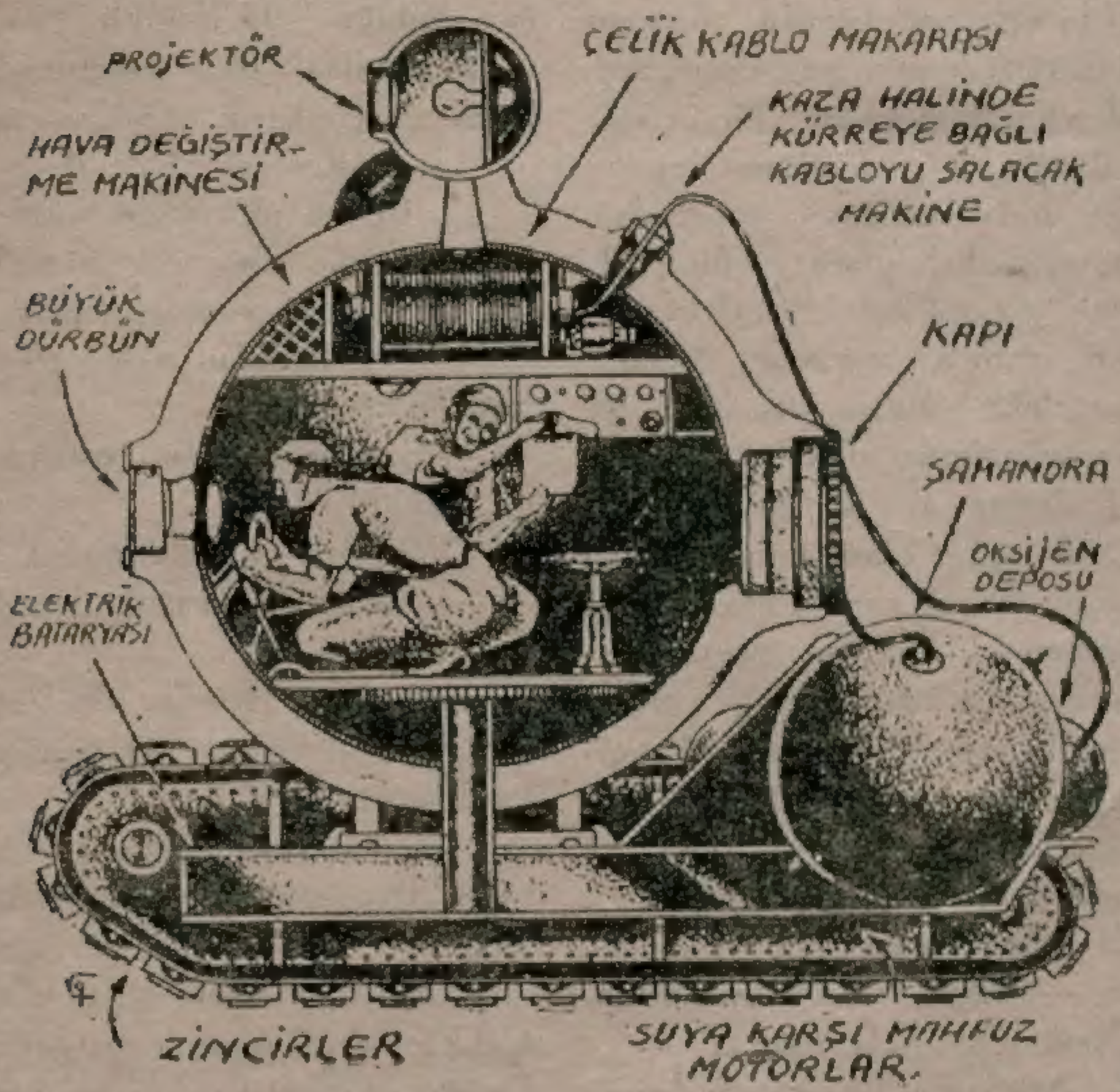

Aletin mühim hususiyetlerden biri de istenildiği zaman, ufak bir düğmeye basılarak, çelik küreyi üstünde bulunduğu traktörden ayıra bilmektedir. Bu yuvarlak traktörden ayrılınca hemen su, un yüzüne çıkıyor fakat bir zincirle traktöre gene bağlı kalıyor. Bütün bu tertibat bir kaza olduğu zaman hem küreyi hem de traktörü ve içindekileri kurtarabilmek için yapılmıştır.

Bu aletle deniz diplerinin bilinmiyen ve ezracık köşelerinde bir sürü nebatlar ve hayvanlar üzerinde incelemeler yapmak kabil olacaktır.

Meraklı

BÜYÜK TÜRK TARİHİNİN ROMANI

Bozkurtların Ölümü

Yazan: ATSIZ

(Başı 7nci sayıda)

IX

Çalık

«Açın üzerine dokuz yorgan örtseler uyuyamaz» sözünü Çalık çok iyi anlamıştı. Son yiyeceklerini anasile karısına ve üç çocuğuna verip kendi aç yattığı için bütün gece üşümüş, uyuyamamıştı. Birgün önceden de ağzına birşey koymamıştı. Bu kış işler düzeninde gitmiyordu.

Çalık, erken davranıp ta bir geyik, hiç olmazsa bir tavşan avlayamazsa işin nereye varacağını bildiği için çok erkenden kalkarak dağa yöneldi. Bir tavşan avlayabilmek için sadağındaki otuz oku harcamağa razı idi. Atını sürerken karanlıklar arasında bazı gölgeler görür gibi oldu. Bakışlarını keskinleştirdi: Kendisi gibi birçok atlılar da avlanmak için dağa, ormana gidiyorlardı. Canı sıkıldı. Atını mahmuzladı. Dağa vardığı sırada gün ışımıştı. Çalık bir de bakıp dağda yüzlerce atlıyı görünce apıştı: «Burada tavşandan çok kişi var.» dedi. Demek ki dün gece aç yatan yalnız kendisi değildi. Bunu düşününce sevindi. İlk gelen düğün bayram, diye düşündü. Av aramağa koyuldu.

Dağda birleşip sürek avı yapanlar vardı. Bağırıp tavşanları, sığınları ürkütüyorlar, sonra ardından dört nala at sürerek oklayorlardı. Bir geyik vuranlar daha çok durmayorlar, geyiği paylaşarak dönüyorlardı. Fakat burası okadar kalabalıktı, ki bir tavşan, hele bir geyik avlamak her kulun başına konan devlet değildi.

Çalık, üç defa ok fırlattığı halde daha birşey vuramamıştı. Açlıktan elleri titreyip gözü kardığı için iyi gezleyemiyordu.

Vakit öğleye yaklaştığı halde daha bir av yakalıyamıyan Çalığın birden gözleri parladı. İşte birkaç yüz adım ilerde iri bir tavşan, karşıki düzlüğün bittiği yere doğru kaçıyordu. Çalık ta, düzlük bitmeden hayvanı vuramazsa elden kaçıracağını anladığı için yaman bir hızla at sürüyordu. Tavşan düzlüğün sonuna yaklaşmış, arada yüz adım kadar bir açıklık kalmıştı, ki Çalık okunu fırlattı. Bir anda tavşanın tepetaklak sıçrayıp düştüğünü gördü. Almak için yaklaştı. Fakat hayvanın yanına varınca okadar şaşırdı ki azkalsın atından aşağı yuvarlanacaktı. Çünkü tavşanın gövdesine iki ok saplanmıştı. Çalık, attığı okun tavşana nasıl iki ok olarak saplandığını düşünürken biri soldan, biri de karşıdan, düzlüğün bittiği yerden olmak üzere iki atlının çıkagel-diğini gördü. Üç atlı tavşanın önünde karşı karşıya durarak bakıştılar. Çalık işi kavramıştı. İki atlıya sordu:

— Okun birini ben attım. Ötekini hanginiz attınız?

Atlılardan biri cevap verdi:

— Okun birini ben attım.

— Öyleyse tavaşan ikimizindir. Bölüşürüz.

Fakat öteki atlı Çalığa şöyle dedi:

— Tavşanda senin payın yoktur. Tavşan ikimizin.

— Neden?

— Tavşana değen ikinci ok benimdir.

Çalık duraksadı:

— Tavşanı ben de vurdum. Benim de payım olmalı.

— Tavşanda iki ok var. Tavşan vuranlarındır.

Anlaşılıyordu, ki tavşana üç atlı da ok atmışlardı. Fakat bu oklardan ikisi tavşana değmişti. Vuranların bu üç kişiden hangi ikisi olduğu belli değildi.

Atlılardan biri sadağından birkaç ok çıkardı. Çalığa ve ötekine göstererek şöyle dedi:

— Benim oklarımda ikişer çentik vardır. Tavşanda iki çentikli ok varsa yarısı benimdir. Çalık ta sadağından okları çıkararak gösterdi:

— Benim damgam çatışmış iki çizgidir.

Öteki atlı ok çıkarmadı:

— Benim oklarımda damga yoktur, dedi.

Üçü de atlarından indiler. Tavşanda saplanan iki oku çıkardılar. Birisi:

— İşte benim okum. Üstünde iki çentik var, diye gösterdi.

İkinci oku eline almış olan Çalık kendi damgasını arıyordu. Çalığın gözleri kararmağa başş-

lamıştı. Oku öteki atlıya uzattı:

— Bak şuna hele iyi bak, dedi. Benim açlıktan gözlerim kararıyor da göremiyorum. Benim damgamı görüyor musun?

Atlı oka iyice baktı:

—Bunda senin damgan yok. Bu benim okumdur, diye cevap verdi.

İki atlı tavşanı kesip, yüzüp paylaştılar. Sonra atlarına atlayarak uzaklaştılar.

***

Çalık afallamıştı. Tavşanı kendisi vurduğunu sanıyordu. Bu iki atlı da nereden çıkmışlardı? Gözleri tavşanın vurulduğu yere takılı beklerken bir atlı sökün etti. Çalığa seslendi:

— Okunu mu arıyorsun? şurada...

Çalık atlının gösterdiği yere bakınca utancından kızardı. Çünkü kendi oku tavşandan yirmi adım beriye düşmüştü. Toprağa saplanmış olan oku çekip çıkardı. Üzerinde kendi damgasını gördü.

Durmağa gelmezdi. Atına atladı. Gene av gözlemeğe başladı. Bir aralık gözleri ileriye çevrildi. Baktı: Uzakta iki kişi at üzerinde kılıçla vuruşuyorlardı. Çalık vuruşu görünce avı, açlığı unuttu. Dövüşenlere doğru atı mahmuzladı. İki er yalnız kılıçla çarpışıp duruyordu. Çalık bunlardan birini tanır gibi oluyordu. Kendi kendine:

— Belki benim tanışlardan biridir. Ona bir kötülük gelmesin. Şunları ayırayım, diye düşündü. Kılıcını çekerek ikisinin arasına girdi. Atını şahlandırarak bağırdı:

— Ulan alık mısınız be? Ne dövüşüp duruyorsunuz? Galiba toksunuz da av avlıyacak yerde buraya gelmiş keyfediyorsunuz!

Atlılar ayrıldılar. İkisi de yaralıydı. Biri cevap verdi:

— Tavşan benimdi. Bu, ben vurdum diye almak diliyor. Kor muyum?

Oteki atlı haykırdı:

— Hayır! Tavşan benimdir. Ben vurdum.

İkisi de yerdeki tavşanı ilk önce kendilerinin vurduğunu öne sürerek almak istiyorlardı. Bu yüzden iş dövüşe varmıştı. Çalık araya girdi:

— Tanrı böyle istemiş. İkinizin oku da vurmuş. Ne dövüşüyorsunuz? Ben demin alığın birini gördüm. Attığı ok tavşandan otuz adım uzağa düşmüştü. Gene tavşanı almak istiyordu. Siz ise uslu kişilersiniz. Bu size yakışmaz. Ben size tavşanı üleştirivereyim!

Çalık yere sıçradı. Tavşanı yüzdü. İki denk parçaya ayırarak atlılara verdi. Atlılar birer «Sağ ol!» dedikten sonra çekip uzaklaştılar. Çalık bir zaman arkalarından baktı. Sonra elini dizine vurarak bağırdı:

— Tuuh! Albız alsın. Ben bunlardan kendime biraz et istiyecektim.

Çalık, dövüşü seyrederken unuttuğu açlığını gene hatırladı. Atını sürdü. Ormanın kıyı dönemecini dönünce durdu. Yerde okla vurulmuş bir tavşan yatıyordu. Çalık vurulup ta eyesi çıkmıyan avı görünce şaşaladı. Deminki dövüşe göre bu tok gözlünün kim olabileceğini düşündü. Fakat bu düşüncesi uzun sürmedi. Dönemecin ardından bir atlı çıktı. Çalık onbaşı Sançarı tanıdı:

— Onbaşı Sançar bu tavşanı sen mi vurdun? diye sordu. Onbaşı azarlar gibi cevap verdi:

— Ben vurdum. İstersen al!

Çalık, onbaşının bu hediyeyi nereden aklına eserek verdiğini düşünmedi. Bir sıçrayışta yere atladı. Tavşanı aldı. Sonra onbaşıya dönerek:

— Sağ ol onbaşı! İki gündür bir nesne yemedim. Bu da olmasaydı açlıktan geberecektim, dedi. Onbaşı asık yüzü ile sordu:

— İki gündür nesne yemedin mi?

(Arkası var)

Çalık okunu fırlattı.

(Başı 1 inci sayıda)

ete yapışık bir inci gösterdi. Küçük bir Hindistancevizi büyüklüğünde olan bu inciye paha biçilemezdi. En azından 10.000.000 frank idi!

Bu ziyaretten sonra yolumuza devam ettik. Bir aralık kaptan Nemo birdenbire durdu. Elile, yanıbaşımızda bulunan kayaların arasındaki bir çukura girmemizi işaret etti. Oradan gösterdiği noktaya dikkatle baktım. Zamanından evvel inci avına gelmiş bir hintli dalgıç gördüm. Beş metre kadar derinlikte bulunan inci tarlasına, ucuna taş bağlanmış ip vasıtasile inip çıkıyor, koparabildiği istiridyeleri torbasına dolduruyordu. Bu zavallı adamı yarım saat kadar seyrettik. Artık usanmış, gözlerimi başka taraflara çevirmeğe hazırlanmış idim ki, bir istiridyeyi koparmak için diz çökmüş olan hintlinin dehşetle sıçrayarak yukarıya fırlamağa davrandığını gördüm. Zavallının başucunda iri bir gölge belirmişti. Bu, korkunç bir köpek balığı idi. Donmuş kalmıştım. Canavar avının üstüne atıldı. Adamcağız yana fırladı. Köpek balığının dişlerinden kurtulmuş fakat kuyruğunun çarpmasından korunamamıştı. Göğsüne yediği bir darbe ile yere serilmişti. Canavar geri çekildi, âdeti üzere arka üstü dönüp hintliyi parçalamağa hazırlandı. Tam bu sırada kaptan Nemo kamasını çekmiş ve ileriye atılmıştı. Bunun üzerine tekrar doğrulan köpek balığı da bu yeni düşmana saldırmıştı. Hızla yana fırlayan kaptan kamasını canavarın karnına yerleştirmişti. Fakat iş bu tek darbe ile bitmemişti. Bu yara üzerine çılgına dönen balık ile kaptan arasında, kan ile kızaran suların içinde müthiş bir mücadele başlamıştı. Canavarın kanatlarından birine sarılmış olan kaptan kamasını mütemadiyen sokup çıkarıyor ve silâhını kalbine isabet ettiremiyordu. Bir aralık kaptan Canavarın ağırlığı altında yere düştü. Balığın ağzı bir fırın gibi açılmıştı, ki Ned Land ileri atılmış ve elindeki o müthiş zıpkını hayvanın kalbine saplamıştı. Muhakkak bir ölüm tehlikesi atlatan kaptan yerde yatan hintliye koştu. Belindeki ipi keserek kucağına aldı ve yere bir tekme vurup suyun yüzüne çıkardı. Birkaç saniye sonra bu inci avcısının sandalında bulunuyorduk. Adamcağızı kendine getirdik. Bizi gördüğü zaman bir kat daha dehşet içinde kalan bu delikanlıya, kaptan Nemo cebinden bir

Kaptan Nemo kamasını çekmiş...

avuç inci çıkararak hediye etti. Ve onu hiç bir zaman izah edilemiyecek bir hayret içinde bırakarak denize daldık. Nautilusun sandalının bulunduğu noktaya doğru deniz altından yürüyerek dönmeğe başladık. Gemiye geldiğimizde Mamaar körfezindeki bu serüveni düşünmeğe başladım. Kaptan Nemo insanlardan nefret etmiş olmasına rağmen kalbindeki merhamet hissini söküp atamamıştı. Fikrimi kendisine açtım. Yüzünde bir yas okunuyordu.

— Bay profesör, o hintli delikanlı, zulüm ve acı görmüş zavallılardandır. Ben de zulüm görmüşlerdenim! Onun memleketindenim, son nefesime kadar da o memleketten olacağım!

Ertesi gün Seylân sahillerinden ayrılan Nautilus, müthiş bir hızla Kızıl denize doğru ilerlemeğe başlamıştı. Üç aydanberi geminin içinde idik. Şubatın üçüncü günü beyaz badanalı evleri ve kalesile Muskat şehri, ertesi gün Aden şehri göründü. Yedinci günü Arap dilinde "Göz yaşı kapısı„ demek olan "Babülmendep„ boğazını bir saat içinde geçerek Kızıldenize girdik. Süveyş kanalı o tarihte yeni açılmakta idi. Açılmış bitmiş olsa dahi esrarengiz Nautilusun o kanaldan geçmesine imkân yoktu. Acaba nereye gidiyorduk.

Bu sualin cevabını bir gün Kaptan Nemo kendisi verdi:

— Öbür gün Akdenize geçtiğimizde Portsaid limanını göreceksiniz Bay Profesör! Dedi

Ben:

— Öbürgün Akdenize mi geçmiş olacağız!

Diye bağırıvermiştim.

Kaptan:

— Hayret mi ettiniz? dedi.

— İki gün içinde bütün Afrika kıt'asını dolaşarak Akdenize geçmek için Nautilusun nekadar müthiş bir sür'ati olduğuna hayret ediyorum.

— Afrikayı dolaşacağımızı kim söyledi?

— Nautilus kanaldan geçemezse, karada yürüyemezse başka yol kalır mı?

— Kanalın üstünden geçemezse altından da geçemez mi?

— Altından mı?

— Şüphesiz, insanların bugün yeryüzünde açmağa çalıştıkları Süveyiş kanalını, tabiat yeraltından on binlerce yıl evvel açmıştır.

— Ne?. İki deniz arasında yeraltından bir geçit mi var?

— Evet, ben ona « Arap tüneli » adını verdim.

— Bu geçidi nasıl buldunuz kaptan?

— Düşünerek Bay Profesör, İki deniz arasındaki balık'arın ve hayvanların benzerliğine dikkat ettim. Acaba aralarında bir rabıta var mı dedim. Eğer varsa, Kızıldenizin yüzü Akdenizden yüksek olduğundan muhakkak suları Akdenize akmaktadır dedim. Kızıldenizde tuttuğum birçok balıkların kuyruklarına işaretli bakır halkalar taktım ve onları birkaç ay sonra Suriye sahillerinde attığım ağlarda buldum.

Şubatın on birinci günü akşamı saat dokuzda denize dalan Nautilus, Garp tünelinin ağzını aramağa başlamıştı. Dümende bizzat Kaptan Nemo vardı. Ben de yanın'a idim. İlerde karanlık ve geniş bir mağara görünmüştü. Nautilus büyük bir cesaretle onun içine girer girmez, Kızıldenizin büyük bir sür'atle Akdenize dökülen sularına kapıldı, uğultular arasında bir ok gibi uçuyordu. Yirmi dakika sonra Akdenize çıkmıştık.

Akden'ze çıktıktan sonra Nautilus daha ihtiyatlı hareket etmeğe başladı. Türklerin Akdeniz, İbranilerin Uludeniz, Yunanlıların sadece deniz ve Romalıların Bizim deniz dedikleri ve asıl adının "Mavi deniz» olması pek münasip olan bu denizde, taze hava almak iç'n yalnız geceleri su yüzüne çıkıyorduk. Şubatın 18 inci günü sabahle in saat üçe doğru, Cebelüttarık boğazının ağzına gelmiştik. Akdenizi müthiş bir süratle baştan başa 48 saat e geçmiştik.

XXIII

Cenup kutbunda

Aşağı yukarı 10,000 fersahlık bir mesafeyi üç buçuk ayda alan Nautilusun pervanesi şimdi Atlas Okyanosunun sularını dövmeğe başlamıştı. Buradan itibaren acaba nereye gidiyoruz? İlerde neler göreceğiz? Nautilus Cebelüttarık boğazından çıktıktan sonra sahillerden açılmış, böylece hergüne mahsus olan güverte seyirleri de başlamıştı.

Şubatın 19 uncu günü akşamı saat on bire doğru kaptan Nemo salona geldi. Büyük bir nezaketle:

— Size çok meraklı bir gezinti teklif edeceğim.

Dedi.

— Buyurun kaptan, dedim.

— Şimdiye kadar deniz dibinde hep gündüzleri gezdiniz, bir defa da gece gezintisine çıkmak ister misiniz?

— Hemen derhal kaptan!

Çökmüş tapınakları, kemerleri, sütunlarile...

— Fakat haber vereyim ki bu gezinti biraz uzun sürecek'ir, yollar da iyi d-ğildir, yorulacaksınız.

— Sizinle beraber bulunmak şerefi kâfidir kaptan.

Dalgıç elbiselerimizi giyindik. Ned Land ile Consil bu gezintiye çağırılmamışlardı. Kaptan tayfalarından da kimseyi almamıştı. Yalnız ikimiz, ellerimizde ucu demirli bastonlar, bundan evvel tarif ettiğim usul ile Atlas Okyanosunun dibine ayak bastık. Vakit gece yarısına yakındı. Sular karanlık ise de Nautilustan iki mil kadar uzakta kırmızı bir nokta görünüyordu. Denizin dibindeki bu ateş ne idi? Kaptan ile yanyana o noktaya doğru ilerlemeğe başladık. Biz ilerledikçe o kırmızı nokta büyüyordu. Denizaltı uçurumlarının kenarlarından geçerek, sivri kayalıklar tırmanarak, tehlikeli, yorucu ve uzun bir yürüyüşten sonra bir tepeye tırmandık ve kendimizi b'r denizaltı volkanının karşısında bulduk. Bu denizaltı volkanının ağzından yalnız erimiş madenler fırlıyordu. Alev yoktu. Fakat bu erimiş madenler suya dokunur dokunmaz kızarıyor, sonra birdenbire buhar oluyordu. Sür'atli akıntılarla sürüklenen bu buhar biraz ötede hemen tasallûp ediyordu. Bulunduğumuz noktadan etrafı seyrederken biraz aşağıda, mahvolmak üzere bulunan bir şehir harabesi görünüyordu. Çökmüş tapınakları, kemerleri, mermer sütunlarile eski zamanlara ait metin binalar sıralanıyordu. Biraz ilerde büyük su kemerleri, beri tarafta bir akropol, öbür tarafta mükemmel rıhtımlar göze çarpıyordu. Kaptan Nemonun bana seyrettirdiği bu şehir denir altında kalmış eski bir medeniyetin hatırasıydı Kaptan, yerden bir taş aldı, yan tarafımızda yükselen siyah bir bazalt kayası üzerine bir kelime yazdı: Atlantid !

Bunu okur okumaz fikrime birçok tarihî hatıralar hücum etti. Vaktile Avrupa ve Afrikayı Amerikaya bağlayan ve şimdi, kendi adını taşıyan bir okyanosun suları altına çökmüş eski bir kıt'anın üzerindeydim. Fakat tufandan evvel dahi mevcut olan yeryüzünün bu en eski şehrini ziyaret etmeme vakit müsait değildi. Sabahın ilk ışıkları deniz yüzünü aydınlatırken Nautilusa döndük.

Atlantid ziyaretinden sonra Nautilus mütemadiyen cenuba doğru inmeğe başlamıştı. Martın on dördüncü günü Amerika kıt'asının en cenup noktası olan Horn burnu açıklarına gelmiştik. Ben, kaptan Nemonun bu burnu dolaşarak Büyük Okyanosa çıkacağını sanıyordum.

(Arkası gelecek sayıda)

TABİAT VE UÇKULAR

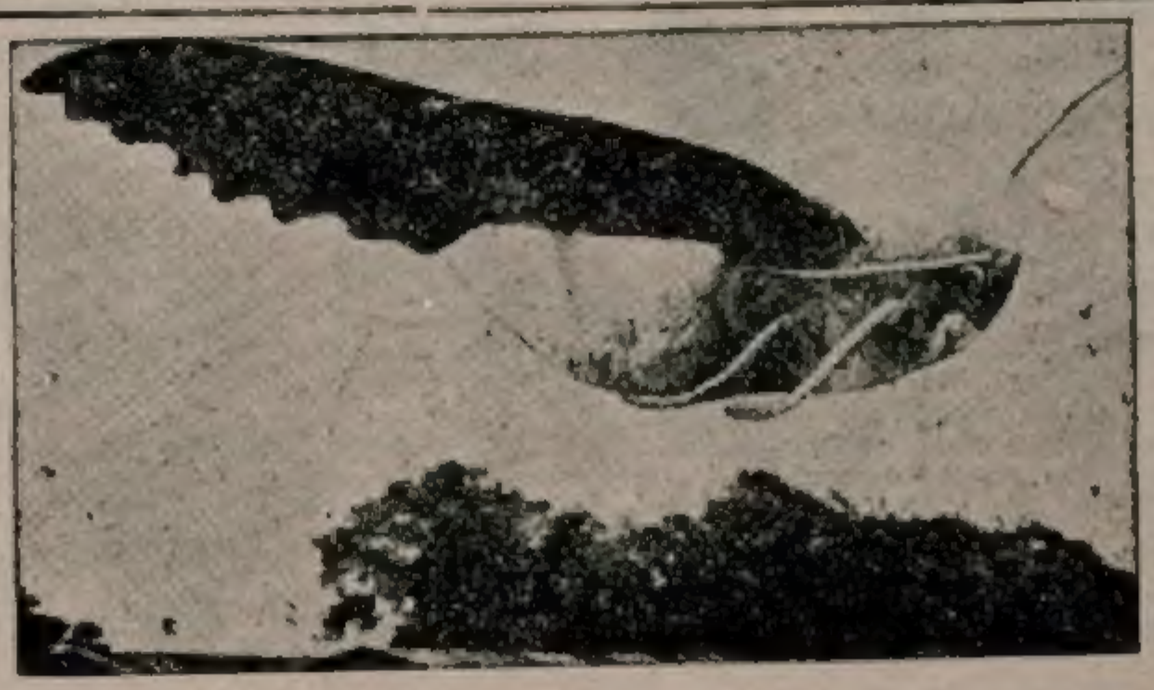

Resimde gördüğünüz uçkuya «Çelik atmaca» adı veriliyor. Kanatlar tam bir atmacanın kanatları şeklinde yapılmıştır. Gaga yerini ise uçkunun pervanesi alıyor. Atmaca uçarken bütün diğer kuşlar gibi bacaklarını geriye büker ve vücudüne yapıştırır. Burada o vazifeyi motordan benzin dumanını çıkaran borular görmektedir.

Son günlerde uçkularda kuşa benzerlik yeniden ortaya atılmış bulunuyor. Birçok mühendisler, fazla hız temin etmek için muhakkak tabiatı taklid mecburiyetinde bulunduğumuzu iddia ediyorlar. Yapılan denemelerden alınan sonuçlar çok umut vericidir.

Esrarengiz imdat işareti

Kısım : 1

Genç kız, okadar korktu, ki tüyleri diken diken oldu. Biran Demirelle babasını çağırmak için geriye dönmek istedi. Fakat başını çevirmesi'e beraber hayalet te ansızın ortadan kayboluvermişti.

Fazla Beklemeğe lüzum kalmadığını düşündü. Bütün hızi'e Tosunun çadırına koştu. Babasını da, kahraman Türk delikanlısını da uyandırdı.

İki erkek şaşkınlıkla sordular :

— Ne var, ne oluyor?

Manuella, heyecanla :

— Silâh'arınızı alın. Fakat dışarı çıkmayın, dedi. Ortalıkta hayaletler dolaşıyor.

İhtiyar bilginle, Tosun derhal kendilerini toparlıyarak silâhlarını kaptılar. Hep birlikte dışarıya fırladılar. Genç kız, onları hayaleti gördüğü tahtaperdenin dibine götürürken anlattı :

— Uyuyamadım. Biraz dışarıya çıkıp hava alayım dedim. Çadırdan çıkar çıkmaz o hayaletle karşılaştım. Zannedersem bu, hemen yarı çıplak bir yerli kadınıydı. Fakat fevkalâde güzeldi ve vücudünden acayip bir ışık saçılıyordu.

İki erkek, Mnuellanın gösterdiği yerleri adamakıllı bir gözden geçirdiler. Profesör Kastiyo :

— Yerde kan lekeleri görüyorum. Bakın şurada kan var. dedi,

Beritaraftta Manuella ise hemen bir ip parçası bulmuştu.

— Bakın diye gösterdi. Şu ipi görüyor musunuz.

Tosun Demirel, toprakta bulduğu parlak kuvarts parçalarını gözden geçirdi ve Manuel'aya döndü :

— Şu dağ kristali parçalarının görüyor musun? Ne güzel ışıldıyorlar. Bunlar kuvartstır. Senin bulduğun ip, bugünkünün aynıdır sanırım. Fakat kan lekeleri neden olmuş?

Profesör :

— Herhalde tahtaperdeden atlarken bir yerini kanatmıştır, dedi. Benim anlıyamadığım birşey, buraya niçin geldiğidir? Bize bir suikast mi hazırlıyorlardı. Yoksa yalnız merak saikasile mi geldi?

Bu soruların karşılığını hiçbiri veremedi. Fakat içlerinde öyle büyük bir heyecan ve korku peyda olmuştu, ki tekrar çadırlarına dönerken, Manuellayı yatırmağı ve sabaha kadar nöbet beklemeyi kararlaştırdılar.

Bütün gece silâh elde nöbet beklediler. Karanlıktan gelecek ansız bir hücuma karşı koyabilmek için, gözleri le geceleri delmeğe uğraştılar.

Sabahın ilk ışıklarile, beraber kampı çevriren tahtaperdenin dışında bir gürültü işiten Tosun, duvara tırmandı. Silâh elde, ateş etmeğe hazırlanmış olan arkadaşlarına:

— Sakın ateş etmeyin, dedi. Dışarda Sukare adlı beyaz vahşiler var. Kendilerile uyuşmağa bakalım, belki bize yardımları dokunur.

Ve Profesör Kastiyo bir değneğin ucuna barışıklık işareti olan beyaz bir mendil asarak, Sukarelerin başkanlarile uyuşmağa gitti.

Tosunla, Manuella ise, parmakları tetikte heyecan içinde bu konuşmanın sonunu bekliyorlardı.

Bu uyuşma hayli uzun süreceğe benziyordu. Her ne kadar profesör, bütün orta ve güney Amerikası yerli dillerini biliyordise de beyaz vahşilerle anlaşması biraz güç olacak gibiydi. Bu adamlar, İspanyol diiile kanşık bir yerli dili konuşuyorlardı. Birçok kelimeleri Asyadan gelmişe benziyordu. Profesör Kastiyo vaktile Endülüs üniversitesinde şarkiyatla uğraşmış, Türkçe de öğrenmişti. Bu dilde bir sürü Türkçe kelimeler farkeder gibi oluyordu.

Tosunla Manuella heyecanla bakıyorlardı.

(Arkası var)

AKILLI HÂKİM

Günün birinde iki davacı, Tunusun en akıllı hâkiminin karşısına çıkarlar. Birisi der ki :

— Ben bundan üç yıl evvel, Hasana iki yüz altın borç vermiştim. Borcunu bana tam iki yıl sonra ödeyecekti. Eğer ödeyemezse dilinden bir santim kesecektim. Fakat Hasan parayı aldı. Geziye çıktı. Üç yıl sonra geldi. Paramı vermek istiyor ben de kabul etmiyorum. Borcunu iki yılda ödeyemediğine göre Hasanın dilinden bir santim kesilmesini isterim.

Hâkim düşündü. Ve davacının haklı olduğuna karar vererek keskin bir makas getirilmesini buyurdu. Makas gelince hâkim, davacıya döndü :

— Sen şimdi Hasanın dilinden tam bir santim kesceksin. Bu senin hakkındır. Fakat bir santimden faz'a veya eksik kesecek olursan, ben de senin kelleni kestiririm.

Bu sözleri duyan davacının beti, benzi sararmıştı. Tam bir santim kesebileceğine kendi aklı da emiyordu.

— Davamdan vazgeçtim, dedi.

Fakat bu sefer Hasan razı olmuyor, illâki, dilinin, davacı tarafından kesilmesini istiyordu. Beriki :

— İstemiyorum. Kesmiyeceğim, böyle bir davam yoktur, diye hâkime yalvarıyor, fakat Hasan bir türlü razı olmuyordu. Zavallı davacı Hasanı razı etmek için çok uğraştı; nihayet alacağından da vaz geçmeğe mecbur kaldı. Küs küs evine döndü.

ZORBİR HESAP

Zengin bir arap ölüm döşeğinde, üç oğlunu baş ucuna çağırarak :

— Çocuklarım, dedi. Ben ölmek üzereyim. Size miras olarak 19 kıymetli ve asil soydan at bırakıyorum. Ölümümden sonra bu atların yarısını büyük oğlum alır, dörtte birini ortanca oğlum ve en küçüğünüz de beşte birini alır.

Birkaç saat sonra arap öldü. Cenazesi mezarlığa taşındı ve büyük bir tören yapıldı. Üç çocuk mirası paylaştılar. Fakat sıra atlara gelince ortaya karışık bir mesele çıktı. 19 atın yarısını, dörtte birini ve beşte birini bulmağa imkân yoktu. İş gittikçe azıyordu. Kavga gürültü uzayınca üç oğlu kadıya baş vurmağa karar verdiler. Kadı atları ve çocukları karşısına alarak meseleyi dinledi. Sakalını sıvazladı. Düşündü,taşındı.Bir haylı zaman bu işin içinden çıkamaz göründü. Sonra kara kaplı kitabını açarak ona baktı. Bu sefer kitap ta bir işe yaramıyordu.

Gene kendi başına müracaata Karar vererek odasına çekildi ve üç oğula ertesi gün gelmelerini söyledi.

Birgün sonra üç mirasçı tekrar kadının karşısına çıktıkları vakit ihtiyarın yüzü gülüyordu. Onlara :

— Şimdi bu mesele Tanrının iznile çözülür. Dedi. Ve sonra 19 ata, kendi beygirlerinden de bir tane ekliyerek sayıyı yirmiye çıkardı. Yirminin yarısı olan on atı büyük oğula verdi. Dörtte biri olan beş atı da ortanca aldı, yirminin beşte biri olan dört atı da en küçüğüne vererek 19 atı güzelce taksim etti ve eklediği yirminci at ta kendisine kaldı.

Korkunç Serüven

Ateşin üçüncü sayfasında Batisfer adlı bir deniz-altı taşıtından bahsettim. Dün elime geçen bir Amerikan gazetesinde, Batisferin ve içindekilerin başına gelen müthiş bir macera okudum. Size de anlatmadan geçemiyeceğim. Vak'ayı Batisferi denize salıvermiş olan Mulanga gemisinin kaptanı anlatmaktadır.

Bu ayın on ikisinde Florida körfezinde bir iniş yapmak niyetinde olan William Belbeyi ve Batisferi bordamıza alarak körfezin mümkün mertebe durgun bir yerinde demir attık. Mühendis, arkadaşı bilgin Tomas ile birlikte Batisfere girdi ve ikisini de denize saldık.

Batisfer gemiye bir kablo ile bağlıydı. Bu kablonun içinde aynı zamanda, küreden gemiye gelen telefon teli de vardı. Küre iki yüz metre inmişti. Bir yandan da mühendis telefonla, boyuna daha fazla indirilmek emrini veriyordu. Kablo çözülüp te Batisfer derinlere doğru daldıkça, telefondan gelen ses zayıflıyordu.

Bir aralık, kablonun hafif hafif sallandığını görünce, hemen telefona yapıştım. Bu sallantının neden olduğunu aşağıya sordum. Fakat, her beş dakikada bir geniye telefon etmesi için sözleştiğimiz mühendisten hiçbir cevap gelmeyince, merakım ve heyecanım, arttı. En son sistem denizaltı gemilerinin bile inemedikleri bu derinliklerde kimbilir, ne bilinmiyen tehlikeler saklıydı? Acaba Batisferin başına birşey mi gelmişti?

Telefon başında sabırsızlıkla bekliyor, boyuna aşağıya sesleniyordum:

— Allo? Allo? Ne oldu?

Dakikalar geçiyor, vakit bana her günkünden daha uzun geliyordu. İçime bir üzüntü girmişti.

Hiç ummadığım bir sırada, kulaklıktan zayıf bir ses aksetti. Mühendis Beebe:

— Tanrıya şükür diyordu. Korkunç bir belâ atlattık. Ömrümde görmediğim birşey. Büyüklüğünü anlatamıyacağım, Melânosetus soyundan koca bir balık, Batisfere yaklaştı. Bir mağara ağzına benziyen koca ağzını açarak küreyi seyretti. Sarsaladı. İteledi. Sonra gene gitti. Kaptan rica ederim bizi yukarıya çekin. Fakat yavaş yavaş, havanın gözüne batmadan...

Duyduklarıma inanamıyordum. Vinç başındaki tayfalara derhal emir vererek, Batisferin yavaş yavaş yukarı çekilmesini temin ettim. Bir yandan boyna soruyordum:

— Canavar gitti mi?

Batisferden hiçbir cevap gelmedi.

Koca canavar, Batisferi salladı.

Yüreğim acı acı burkuldu. "Eyvah! diye düşündüm. Galiba canavar gerisin geriye tornistan etti ve küreye saldırdı.„

Bu düşüncemi daha bitirmemiştim, ki ansızın Batisferi gemiye bağlıyan kablo müthiş bir sarsıntı geçirdi.

Artık küreden hiçbir ses gelmiyor, bu hal beni telefon başında çatlatıyordu. Mühendisle arkadaşının hayatlarından ümidimi kesmek üzere olduğum bir sırada, ve kablo müthiş bir süratte sallanmakta devam ederken, telefondan gayet hafif bir ses işittim:

— Dikkat ediniz. Canavar tekrar gerisin geriye döndü ve bizi ağzı içine aldı. Şimdi herhalde midesinde bulunuyoruz. Zannımca kablo hayvanı rahatsız ediyor. Küremizde bizi daha iki saat idare edecek oksijenimiz var.

Bu haber beni beynimden vurulmuşa döndürdü. Şimdi Batisferi ve içindekileri nasıl kurtaracaktım?

İlk aklıma gelen şey, balina avcılarının tatbik ettikleri usul oldu. Yavaş yavaş vinci işleterek, canavara farkettirmeden, hayvanı midesindeki küre ile birlikte su yüzüne çıkarmağa karar verdim. Bir yandan da demir alarak geniyi harekete getirdim.

Arada bir kablo sarsıldıkça, kopacak diye, yüreğim atıyordu.

Böylelikle bir saat süren bir çalışmadan sonra, hayvanı midesinde Batisferle birlikte yüz metreden fazla, su yüzüne doğru çektim. Canavar deniz sathına varınca, bomba ile parçalamağı düşünüyordum.

Fakat umduğum gibi olmadı. Hiç beklemediğim bir sırada, ansızın denizin yüzü müthiş dalgalarla karıştı. Dipten doğru bir sürü hava habbecikleri suyun yüzünü allak bullak etti. Ve deniz suları hafif bir kırmızıya bulandı. Aynı anda da kablo sarsılmaktan ve çekilmekten kurtuldu. Suda gene amut bir hal aldı.

Hemen telefona koştum. Mühendisin gayet bitkin bir sesle:

— Kurtulduk. dediğini duydum. Hayvanı suyun yüzüne çektiniz. Tazyik azalınca canavar bir bomba gibi patladı, karnı ve vücudü darma dağın oldu. Batisfer de serbest kaldı. Bizi yavaş yavaş yukarıya çekin zira oksijenimiz azalıyor.

Meraklı

BİR ASLAN AVI

Yazan : Gezgin

Darüsalâmda bulunduğum sıralarda bir akşam yanımda çalışan Askarilerden bir tanesini, en eli yüzü düzgününü yanıma aldım ve akşam karanlığında hurma ağaçları altında bir gezinti yapmağa niyet ettim.

Güzel bir geceydi. Güney yıldızı gökte ışıl ışıl parlıyordu.

Yolumuz, ufak bir hurma ormanından geçtikten sonra sahile varan demiryolundan aşıyor, sık çalılı bir tepeye varıyordu. Yürürken, solumuzda duran iri bir ağacı Askariye gösterdim ve orada iki gün evvel bir yerli katilin asılarak idam edilmiş olduğunu anlattım. Tam başımı ağaçtan çevireceğim ve yoluma devam edeceğim bir sırada, adamım birdenbire kolumu dürttü.

Gözlerim hemen tekrar ağaca kaydı. Fakat gördüğüm şey, damarlarımda âdeta kanımı dondurdu. Tüylerim diken diken oldu. Sırtımdan soğuk terler boşandı.

Ağacın dibinde, on adım kadar ilermizde iriyarı bir aslan üzerimize atılmağa karar vermiş gibi, gerilmiş, karanlıkta ışıl ışıl yanan gözlerile bizi süzüyordu. Olduğumuz yerde taş heykeller gibi durakaldık. Aslanlar, erkek olsun, dişi olsun, çiftleşme zamanlarında pek yırtıcı olurlar. Vakit ilkbahardı. Kimbilir belki bunun da bir dişisi ile birkaç da yavrusu vardı. Yerimizden kıpırdamağa korkuyorduk. Çünkü ufak bir hareket hayvanı ürkütebilir ve üstümüze sıçramasına sebep olurdu.

Askari, eski ve tecrübeli bir aslan avcısıydı. Elile bana yavaş yavaş gerilememi işaret etti.

İkimizin de yanımızda bir tek çakımız bile yoktu. Kendimizi asla koruyamazdık. Bu durumda en akılsız iş, kaçmak olacaktı. Ben yavaş yavaş gerilerken adamım da bütün dikkatini aslana sarfediyordu. Hayvanın ufacık bir hareketinde hemen bağıracaktı.

Lâkin aslan kımıldamadan bizi süzmekte devam etti. Ben ise yavaş yavaş gerilerken birdenbire tren yolu kenarında, içine kazma kürek doldurmak için yapılmış olan saç barakaya çarptım.

Ansızın aklıma geldi. Aslanın büyük gürültülerden ürktüğünü duymuştum. Hattâ yerliler, mızraklarla ava çıkacakları zaman tamtamlarile kulakları sağırlatan gürültüler yaparak aslanı ürkütmeği âdet edinmişlerdi.

Hemen yumruklarımı sıkarak bütün kuvvetimle barakanın saç duvarlarını dövmeğe koyuldum. Müthiş bir gürültü hasıl oldu. Bu nekadar sürdü bilemiyorum. Birdenbire yanımda adamımı farkettim. O da saçlara vurmağa başladı. Bir haylı vurduktan sonra, yavaş yavaş meydana çıktık. Aslan kaçmış gitmişti.

Ertesi gün, kapı komşularımızdan oldukça büyük bir çiftlik sahibi bir hintli bana geldi. Âdeta ağlar gibi, bir ineğile, buzağısının aslan tarafından dağa sürüklendiğini ve parçaladığını haber verdi. Bizden yardım istiyordu.

Askari hemen işe koyulmağa karar vererek bu av için istediği parayı söyledi. Hintli de razı oldu. O gece, Askari yanına on kurşunla tüfeğini alarak yola çıktı.

Ogün kaçırılan ineğin yarı yarıya yenmiş ö üsü yanında pusu kurmuştu.

Gece saat onbir sularında ormandan doğru bir silâh sesi duydum. Kulak kabarttım. Silâh sesleri çoğaldı. Arka arkaya tam on tane saydım. Adamım zaten yanına on kurşun almış, hepsini birden sarfetmişti.

İçime bir merak düştü. Ya kurşunlar rastlamadı da Askari, aslanın pençeleri altına düştüyse..

İlk işim cebime birkaç kurşun koymak oldu. Silâhımı kaptım ve ormana doğruldum. Aslana pusu kurulan yer bizim evden sekiz dakika ötedeydi. Ayaklarımın altında ezilen otların hışırtısı pişkin Askarinin kulağına varmış olacak ki uzaktan:

— Kim o ? diye bağırdı, Simba buralarda yralandı. Kimse gelmesin.

Simba dediği aslandı. Anlaşılan hayvanı yaralamış fakat öldürememişti. Ohalde tehlike hakikaten pek büyüktü. Çünkü yaralı bir aslan korkunç bir canavar olur.

Bir adım daha atmağa niyetlenmiştim. Fakat vakit kalmadı. Birdenbire arkamdan doğru iliklerime kadar işliyen müthiş bir gükreme duydum. Geriye dönmeğe vakit bile yoktu. Cebimdeki kurşun torbasını ileriye doğru fırlatarak Askariye bağırdım:

— İşte kurşunlar, aslan bana saldırıyor.

Bu sözü daha bitirmeden sırtıma yediğim müthiş bir pençe ile yere yıkıldım. Artık canımdan ümidimi kesmiştim.

Fakat aynı anda da bir tüfek üç defa sırtı sırtına patladı. Aslan beni bırakarak havaya sıçradı. Müthiş haykırışmalarla debelendi.

Tanrıya şükür, hiçbir yerime birşey olmamıştı. Hemen ayağa kalktım. Tüfeğime sarılıp, yerde kıvranan aslana iki kurşun da ben yapıştırdım.

Askari, kurşun torbasını tam zamanında bulmuş ve gene tam çağında tüfeğine fişenk sürerek beni kurtarmıştı.

(Başı 1 inci sayıda)

Sabaha karşı büyük bir gölün kenarında toprağa konan iki makinede hemen kahvaltı edildi. İzciler derhal iki takıma ayrıldılar. Takımlardan birinin başkanlığını Gökhan, ötekinin başkanlığını da Sabiha ele aldı.

Birinci takım ormanlara girdi. İkinci takım da su kenarında ilerlemeğe başladı.

Henüz radyoplânlardan ay ilalı yarım saati geçmemişti, ki kıyıdaki kumsalda yürüyen, Sabihanın başkanlığındaki izci kafilesi birdenbire, uzaktan acayip bir yaratığın kendilerine doğru geldiğini gördü.

İlhan:

— İşte, diye bağırdı. Sedatın anlattığı üç ayaklı yaratık.

Sabiha ve arkadaşları hayretle duraladılar. Karşılarında, geniş gölün sığ kısmında, üç ayaklı ve her ayağında üç büklüm bulunan garip bir yaratık geliyordu. Bu, bir yaratıktan ziyade, cinsini bilemedikleri bir madenden yapılmış acayip ve görülmemiş bir taşıta benziyordu. Üç ayağın birleştiği ve de tepesi bir külâhla kapalı bir kulecik vardı. İzciler şaşkınlıktan yerlerinden bile kıpırdayamaz olmuş, ağızlarını açmış bu gelen şeye bakakalmışlardı.

İlk kendini toplıyan gene Sabiha oldu.

— Dikkat! diye bağırdı. Ormana kaçıp ağaçlar arasına gizlenelim. Gelenin dost mu düşman mı olduğunu bilemiyoruz.

Hep birlikte beş on adım gerilerinde duran ormana doğru döndüler Ve iki üç sıçrayışta ağaçlar arasına vardılar. Fakat üç ayaklı makine tam kıyıya gelince, birdenbire durmuştu. İzcilerin hayretle açılan gözleri önünde ayaklar yavaş yavaş büküldü ve tepedeki kule yere indi. Bu halile taşıt, üç ayaklı ve korkunç bir örümceğe benziyordu.

Fakat kulenin tepesini örten külâh birdenbire yana kayınca, genç dünyalıların gözleri daha ziyade açıldı. Merakla içinden ne çıkacağını beklemeğe başladılar.

Lâkin aynı anda işittikleri bir ses hepsini yerlerinden sıçrattı. Bu sesi pek iyi tanıyorlardı. Çünkü bağıran Demirdi ve :

— Çocuklar, korkmayın. Burada düşman yok! diye bağırıyordu.

Tek Erkmen bu sözleri söylerken, kuleden yere atlamıştı. Sabiha ile arkadaşları yavaş yavaş tekrar kıyıya ilerledikleri bir sırada Demirin arkasından doğru acayip ve koca kafalı yaratıklar çıktığını gördüler. Demir çabucak meseleyi on'ara anlattı ve:

— Bunlar Merihliler, dedi. Dillerini pek anlıyamadım. Güç belâ işaretlerle anlaşıyoruz. Çok iyi yaratıklar doğrusu. Yalnız biraz kabaca hareketleri var. O da anlaşamamazlıktan ileri geliyor.

Bu sırada yanına varan iki Merihliye arkadaşlarını gösterdi. Merihliler, Sabiha ile yanındakilere koca gözlerile baktılar. Sonra :

— Uyy!.. uyy!.. diye bağırıştılar.

Tek Erkmen:

— İşin garibi, dedi. Bunların dilinde u ile a dan başka sesli harf yok galiba. Şimdiye kadar bu ikisinden gayrısını duyamadım. Konuşuşları da pek hendese usulü... Anladığıma göre bir üç köşe, ahbaplık, dostluk, arkadaşlık manasına geliyor. Bir daire de kendi adları.

Sabiha :

— Bütün gece nerede idin? diye sordu.

Tek Erkmen:

— Kulenin içindeydim. dedi. Kule bir yerde durdu. Benim de uykum geldi. Uyudum. Onlar da uyudu. Uyumak için, koca kafalarını yere koyuyorlar ve gözleri kapanıyor. Sabahleyin beni:

— Ullah, ullah... diye uyandırdılar.

— O da ne demek?

— Vallahi anlıyamadım. Ağızlarından pek bol çıkan bir kelime...

Sabiha:

— Ben şimdi öğreniriml dedi.

İzciler merakla geriye çekildiler. Sabiha Merihlilerden birinin yanına giderek elile kendi kendisini gösterdi ve:

— Sa.. bi... ha .. dedi.

Demirin hayretle açılan gözleri önünde Merihli tekraladı:

— Sa... bi... ha...

Sabiha, Tek Erkmene döndü:

— İş sandığın gibi değilmiş. Bunların dilinde başka sesli harfler de var...

Genç kız bunun üzerine iki izcile beraber ormana koştu ve Demire bağırdı:

— Demir, biz şimdi size arkamızı döneceğiz. Sen beni adımla çağır. Ben sana gelirim. Böylece ismimin ne olduğunu anlarlar.

Tek Eerkmen bağırdı:

— Sa.. bi.. ha..

Genç kız yavaş adımlarla iki Merihlile izciler başkanına yürüyünce Merihliler birdenbire işi anlıyarak bağırıştılar.

— Sa..bi..ha; Sa..bi..ha..

Bunun üzerine genç kız Merihlilerden birini alarak ağaçların yanına götürdü Öteki Merihliye, arkadaşını çağırması işaret edildi. Merihli bağırdı:

— Pu... ku...

Böylece iki Merihlinin de adı çabucak anlaşılıverdi. Ötekinin adı da Rata idi

Tek Erkmen, bütün gece bunu nasıl akıl edemediğine şaşıyordu. Fakat düşünseydi bile, yanında kendisine yardım edecek kimse yoktu ki.

Bir aralık İlhan Merihlilere yaklaşarak, cebinden çıkardığı büyük gök haritasını açtı. Bu haritada güneş ve onun etrafındaki birçok yıldızları görmek kabildi. Merihliler dikkatle haritaya baktılar. İlhan evvelâ güneşi gösterdi. Sonra elini göğe kaldırarak, gökte ışıldıyan güneşi işaret etti. Merihliler hemen anladılar ve :

— Şamaşa! diye bağırıştılar.

İlhan sonra da haritadaki Merih yıldızına parmak koyarak bir elile de toprağı gösterince iki acayip yaratık :

— Muku.. Dediler.

Bir tanesi hemen kuleciğe koşarak, oradan yumuşak bir madene boya ile kazılmış birşey getirdi. Çocuklar bunun da bir gök haritası olduğunu anladılar. Yıldızların yerleri ve uzaklıkları, tıpkı kendi ellerinde bulunan ha-

ritadaki gibiydi Tek Erkmen yıldızların şekillerine ve yerlerine bakarak derhal dünyayı buldu ve dünyayı işaret ederek:

— Dünya!. Dedi.

Merihliler, gözlerinden taşan derin bir hayretle izcileri süzdüler. İzcilerin Dünyadan Merihe gelmiş olduklarına fena halde şaşmışlardı. Rata bir çöp alarak izcilere baka baka kuma iki ayaklı bir insan resmi çizdi ve iki ayağını göstererek:

— Ullah. Dedi.

Tek Erkmen:

— Şimdi anladım, diye bağırdı. Desenize dün akşamdanberi duyduğum ullah, insan'ara verilen addan başka birşey değilmiş.

O da bir çöp aldı. Ratanın resmini kuma çizdi. Puku:

— Kufal. Dedi.

Artık iyice anlaşmışlardı. Biraz daha böylece güçlükle uğraştılar ve nihayet Merihte de iki ayaklı yaratıklar bulunduğunu öğrendiler.

Bu konuşmalar üç saat sürmüştü. Arkasından da meraktan çatlıyan izciler, üç ayaklı taşıtın kulesini gezdiler ve nasıl işlediğini öğrendiler.

LVII

Korkunç bir saldırış

Kampa vardıkları zaman, bütün diğer izciler iki Merihliyi ve Demirle arkadaşlarını heyecanla karşıladılar.

Puku, Demire ormanı göstererek oraya gitmek ihtiyacında olduğunu çünkü karnının acıktığını söyledi.

İzciler, Merihlilerin neyle gıdalandıklarını bilmiyorlardı. Merak içinde kaldılar. Fakat Puku ile Rata arkalarında büyük bir izci kafilesi olduğu halde ormana doğruldular. Yarım saatlik bir yürüyüşten sonra ormanın ağaçlarının seyrekleştiği bir yerine varıldı.

Burada tepelerinden beyaz dumanlar tüten ufacık toprak yığınları vardı. Puku hemen bu toprak yığınlarından birine yaklaştı. Garip bir ıslık çaldı.

Islık ormanda kaybolur olmaz, toprak yığınının arka tarafında bulunan bir delikten, iki ayaklı acayip bir yaratık çıktı. Bu yaratığın bembeyaz çıplak bir vücudü vardı. Gayet tuhaf bir kafası ve ağız yerine de bir gaga görünüyordu. Puku hemen bu yaratığa yaklaştı. Yaratık ses bile çıkarmadan yere oturdu. Puku da onun yanına vardı. İğilerek gagasını, onun gırtlağına daldırdı.

İzciler dehşet içinde kalmıştılar. Bu korkunç görünüş, Merihlilerin kan içerek gıdalandıklarını anlatıyordu. Hemen Ratanın etrafına toplanarak sordular. Merihli onlara bu esrarlı yıldızın üzerinde daha birçok çeşitli yaratıklar bulunduğunu şimdi gördükleri yaratığa Kami adi verildiğini ve bunun bir nevi inek gibi beslenerek kanile karın doyurulduğunu anlattı.

Bu sırada birdenbire gökten doğru acayip bir vınlama akseti. İzciler başlarını havaya kaldırınca, ormanın üstünde, beş altı tane topaç şeklinde yaratığın uçmakta olduğunu gördüler.

İki Merihli bu vınlamaları duyunca sinirli sinirli bağırışmağa başlamışlardı. İzciler ilk saniyede ne olduğunu pek anlıyamadılar. Fakat hiç ummadıkları bir zamanda birdenbire tepelerinde bir şimşek çaktı ve Puku beyninden vurulmuş gibi yere yıkıldı.

Vücudünü teşkil eden kafa, kapkara kesilmiş ve yanmıştı. Rata ise bütün hızile ormanlara doğru kaçıyordu. İzciler hemen silâhlarına davrandılar.

Fakat açıklıkta silâha davranmakla kendilerini. gökte kulakları sağırlatan vınlamalarla uçuşan ölüm topaçlarının müthiş şimşeklerinden kurtarmış değillerdi. Bu topaçların saçtıkları şimşeklerin, korkunç bir mahvedici kuvvete malik olduğu görünüyordu. İsabet ettikleri şey, canlı bir yaratık olursa ayni saniyede ölüyordu. Otlar, ağaçlar bu şimşeklerin altında hemen alev'eniyor, korkunç çatırtılarla tutuşuyorlardı. Şimşeklerin havada geçtiği yerin oksijeni yanmış gibi görünüyor, ortalığı mide bulandıran ve gırtlağı yakan bir ozon kokusu sarıyordu.

İzciler bütün hızlarile ağaçlar arasına kaçışır ve kendilerini şimşeklerden koruyacak siper araştırırlarken zavallı Merihli Pukunun sönük bir balon gibi yerde yatan vücudünü de birlikte götürdüler.

(Arkası var)

Puku, bu acayip yaratığın yanına vardı.

ATEŞ in heyecanlı sinema romanı : 11

MANDRAKE
ŞİMŞEKADAM

Şimşek adam adile anılan Mandrake, polis hafiyesi Seldon, kızı Barbara ve hafiyenin muavini Tom, Kobra adlı müthiş bir haydudu ele geçirmek için doğuya doğru yola çıkıyorlar. Bindikleri gemide başlarından bir sürü vak'a geçiyor. Gemi, kâmilen Kobranın adamlarile dolu olduğu için Mandrake ve arkadaşları boyuna hücuma uğruyorlar. Kobra nekadar müthiş bir haydutsa, Mandrake de gizli kuvvetlere hükmeden ve en akla gelmedik şeyleri yapabilen bir adamdır ve Kobra ile daimî savaş halindedir. Son olarak ta Kobranın gemideki bütün adamlarını bir araya toplıyarak hepsini odun yapıyor. Birgün geminin havuzunda yüzmek isteyen Barbaraya, şişman bir adam musal at oluyor, Mandrake, bu adama bazı oyunlar oynayarak zavallıyı fena halde korkutuyor. Ve birkaç zaman sonra da gemi artık Teye limanına varıyor. Mandrake arkadaşlarına bu şehir hakkında izahat vererek, buranın bir prense ait olduğunu söylüyor. Şehre çıkınca yanlarına bir Arap yaklaşıyor ve prensin Mandrakeyi davet ettiğini bildiriyor. Prens Sautla Mandrake konuşuyorlar.

MANDRAKE KOBRANIN GİZLİ ADAMLARINI BİRER TAHTA PARÇASINA ÇEVİRDİKTEN SONRA HERKES RAHATA ERMİŞTİ. ŞİMDİ DE YENİ BİR USTALIK DAHA GÖSTERMEK İSTİYORDU.

EYVAH... TAŞLARA DÜŞECEĞİM.

117

AMAN... CANAVAR.

118

119

TEYE DOĞUNUN ESRARLI ŞEHİRLERİNDENDİR. BURADA KOBRANIN CANAVARLIĞI HAKİMDİR..

BURAYA MI GELDİK?

120

AŞIL SAHİBİ PRENS SAUD NAMINDA BİR ADAMDIR. FAKAT KENDİSİNİ HENÜZ GÖRMEDİM. İŞTE KOBRADAN ASIL BURADA KORKMALIYIZ.

TEYE ÖNÜNDE.

121

GARİP BİR ŞEHİR..

EVET ACAİP BİR MEMLEKETTİR. BURA HALKI HEP PRENS SAUDUN ESİRİ GİBİDİR.

122

PRENS SAUD MANDRAKE ADLI ZATA BİRŞEYLER SÖYLEYECEKTİR.. KİMSİNİZ?

BEN. MANDRAKE.

123

BABAMIN ESKİ BİR DOSTU İLE RASTLAŞTIĞIM İÇÜN KENDİMİ ÇOK BAHTIYAR SAYARIM.. BABAM SİZDEN BANA BAHSETMİŞTİ...

124

SAUDUN KONAĞINDA...

KARA EL. Çıktı Her yerde 5 Kuruş KISKAÇ HAMDİ

ABONE - İLÂN

Altı aylığı 26 sayı 180 Kuruş
Yıllık abone 52 „ 250 „
Bir sayfalık ilân 1 defa için 15 Lira
Santim murabbaı 5 kuruştur.

İDARESİ

İstanbul : Ankara caddesi No. 115 de
Türkiye Yayınevi Tarafından çıkarılır
Basıldığı yer : TÜRKİYE Basımevi
Sahip ve U. Yazı Direktörü Tahsin DEMİRAY

Hangi Oyuncaklar bu Çocuğun?

Eğlenceli BULMACA serimiz : 6

Evvelki sayımızda başlıyan: **Hangi Oyuncaklar Bu Çocuğun?** eğlenceli bulmaca serimizin altıncısını da bu sayıda veriyoruz.

Burada resmini gördüğünüz çocuk 3 yaşındadır. Yukarıdaki on dört oyuncak arasından buna da en uygun olarak seçtiğiniz iki oyuncağın numaralarını yazınız.

Çözüleri yedi bulmacalık seri bittikten sonra hep bir arada idaremize göndereceksiniz. 200 kişiye verilecek 10.000 kuruşluk hediye geçen sayılarımızda yazıldı.

3 yaşında:

Oyuncaklar Şunlardır:

1: Tenis raketi — 2: Lâstik top — 3: Oyuncak ayı — 4: Yelkenli gemi — 5: İki tekerlekli araba — 6: Marangoz makabı — 7: Atlamak için ip — 8: Ayaklık — 9: Topla nişanlanıp devrilecek kukalar — 10: Taş bebek — 11: Hava tüfeği — 12: Pedalla işliyen otomobil — 13: Pergel takımı — 14: Tekerlekli tahta at

Ateşin ikinci cildinde:

Şimdiye kadar yazılan gençlik, fen ve gezi romanlarının en heyecanlısı, en öğreticisi ve en meraklısı başlıyacak:

Dünyaya Meydan Okuyan Adam

Bundan başka, en yeni ve eğlenceli bilmece ve bulmacalar ve kıymetli hediyeler.

Bisiklet, fotoğraf makinası, güzel dolma ve cep kalemleri